

Het was zijn laatste piket deze maand. Na vier nachten was het welletjes. Maarten Severyn had bij zijn vaste Italiaan een bezorgpizza besteld. Hij gokte op een rustige nacht en schonk zichzelf een borrel in. Eentje moest kunnen. Hij pakte zijn iPad en downloadde de *NRC*. Op dat moment hoorde hij het klassieke gerinkel van zijn diensttelefoon. Bart Nelissen op de display. Dat verraste hem, het was lang geleden dat hij zijn collega van de Unit Synthetische Drugs gesproken had. Bart vertelde dat hij een uur geleden was gebeld door de politieliaison in Parijs, Cas Slootweg. De verbindingsofficier was een jaargenoot van de academie en een goede vriend. Als justitie-attaché werkte hij tijdelijk bij de Nederlandse ambassade. Het was zijn taak gevoelige informatie bij de Parijse collega's in te winnen en door te geven aan de Landelijke Eenheid.

‘Cas herinnerde zich jouw naam uit een dossier dat vorig najaar speelde. De zaak Dantzig. Dat klopt toch?’

‘Jazeker. Liquidaties, een moordservice actief binnen de Mocro-maffia. Hitters gepakt, twee spotters verdwenen, hoogste leiding onvindbaar in het buitenland.’

‘Hij wilde jou persoonlijk een bericht sturen. Bang dat het anders zou verdwijnen in de berg dagjournaals voor Driebergen.’

Maarten wist dat het vaak maanden duurde voor informatie uit internationale kanalen terechtkwam op het bureau waar het thuishoorde. Ingelicht worden via je persoonlijke netwerk was van levensbelang.

‘Attent.’

‘Vond ik ook, heb hem alvast bedankt uit jouw naam. Ik stuur je de mail meteen door. Normale crypto. Gisteravond laat is in een appartement in het vijfde arrondissement een jong Nederlands stel geliquideerd. Hij op slag dood, zij overleden in het ziekenhuis.’ Opeens vermoedde Maarten wat er komen ging. ‘Vanochtend heeft de *police judiciaire* daar behalve hun Franse en Nederlandse paspoorten ook ruim zevenenzestigduizend euro aan contanten gevonden.’

Maarten bedankte Bart en stelde voor binnenkort weer eens bij te praten, als de rust in het Amsterdamse was teruggekeerd. Zijn collega lachte cynisch en riep dat dit nog wel even zou duren. ‘Zolang half Amsterdam coke blijft snuiven zal deze shit nooit overgaan.’

Maarten nam een slok van zijn borrel en dacht terug aan de zaak Dantzig. Hoewel ze twee van de killers van de moordservice hadden gepakt was het frustrerend dat een paar meelopers ontkomen waren. De baas van de organisatie, een topcrimineel met de bijnaam ‘Mudir’, runde zijn organisatie van *hitmen* vanuit het buitenland. Hij kocht wereldwijd liquidatieopdrachten van grote drugskartels en liet ze in diverse Europese landen uitvoeren. Ooit was de man rijk geworden door met speedboten tonnen hasj naar Spanje te vervoeren.

Hij startte zijn desktop op, logde in en opende zijn mailprogramma. Twee minuten later had hij de SMS-authenticatie afgerond en stond het bericht op zijn scherm. Twee A4'tjes, zonder bijlage. Slootweg had het meest voor de hand liggende scenario van de Parijse collega's in zijn eigen woorden samengevat.

‘Vrijdagavond 30 maart komen Malika Al-Issa en Rachid Khalfaoui rond 20.30 uur thuis. De dader wacht hen binnen op. Het beheer van het appartementengebouw is in handen van een vrouwelijke conciërge, ze is slecht ter been. Vrijwel direct nadat de twee uit de lift op de eerste verdieping stappen en hun appartement betreden hoort deze vrouw meerdere schoten. Ze sluit zich in paniek op in haar portiersloge en belt het noodnummer. Na negen minuten arriveert de politie, de dader is spoorloos. Ze treffen Rachid dood aan, Malika is zwaargewond. Zij overlijdt een uur later in het ziekenhuis. Forensisch treft hulzen van 9×19mm patronen aan, vermoedelijk afkomstig uit een Glock 17.’

Maarten herkende de namen van het stel. Vorig najaar was in de zaak Dantzig een antecedentenonderzoek gedaan naar drie Marokkaanse families. Een daarvan heette Khalfaoui. De samenvatting die hij had gemaakt stond nog in zijn computerarchief. Het jonge stel was pas getrouwd, had geen kinderen. De man was in 2017 afgestudeerd aan de Hogeschool van Amsterdam, Technische Informatica. Zijn vrouw studeerde Frans aan een parttime lerarenopleiding. Een fase later in het onderzoek waren ze bij hen langs geweest om hen te horen. Tevergeefs, het echtpaar was vertrokken naar het buitenland en leek spoorloos. Tot vandaag dus.

Hij realiseerde zich dat er een verband kon bestaan tussen de liquidaties van vorig jaar en deze dubbele moord in Parijs. Lydia Govaert zou als officier van justitie via een rechtshulpverzoek meer te weten kunnen komen over het verloop van het onderzoek door de Franse collega's. Hij moest haar informeren, maar besloot dat uit te stellen tot morgen.

Waarschijnlijk was hij de laatste in de bezorgvolgorde, de pizza was minder dan lauw. Hij at met tegenzin een paar stukken en stond op het punt de rest van zijn maaltijd in de afvalemmer te gooien toen opnieuw zijn diensttelefoon ging. Zijn teammaat bij de recherche Jelle Rooda was onderweg naar de Silodam.

Zijn stem klonk energiek. 'Liquidatie, twee slachtoffers, onder wie een Marokkaanse jongen. Broersepark Amstelveen. Harre Tjalsma heeft dienst in het OC vanavond. Oudgediende, die kent de procedures. Hij heeft blauw er met prio naartoe gestuurd en meteen de dienstdoende operationeel coördinator gebeld.'

Dirk Rodenburg, teamchef van de afdeling ZwaCri, had tijdens de zaak Dantzig een protocol ingesteld. Als het ging om liquidatiezaken die mogelijk gelieerd waren aan de Mocro-maffia moesten ze als eerste Maarten of Jelle bellen.

'Met dank aan Harre. Hij heeft me verlost van een koud geworden pizza.'

Jelle lachte. 'Goed zo! Ik sta over vijf minuten voor je deur. Tot zo.'

Jelle draaide de A10 op. Het was stil op de rondweg. Maarten vertelde kort over het telefoontje van Bart. De aanhouding van de Parijse dader zou een doorbraak kunnen betekenen in het vastgelopen onderzoek naar de opdrachtgevers in de zaak Dantzig.

'Weet je al meer over wat we nú gaan aantreffen?'

'De melding kwam drie minuten voor negen binnen. Twee joggers, studentes. Geheel in paniek. Ze troffen de slachtoffers aan op een bankje dicht bij de volière, de vrouw dood, de man leefde nog. Vijf minuten later was de eerste patrouillewagen van het basisteam ter plaatse, samen met de ambulance. De man is naar de spoedeisende hulp van het VUmc op de Amstelveenseweg gebracht.'

'Wat zei blauw?'

'Heftig, doelgericht, een wonder dat die vent nog leefde.'

'Weten ze meer over de slachtoffers?'

'Jonge vrouw, rond de twintig. Man idem.'

Jelle draaide om 21.40 uur de ingang van het park aan de Molenweg op. Een jonge aspirant zag hen aankomen en stapte uit. Hij had zijn surveillanceauto half op het pad gezet. Jelle deed het raampje omlaag en zwaaide met zijn pasje. 'Hallo, recherche Kabelweg.'

'Goeienavond, basisteam C-drie, Bureau Gerard Doulaan. Links aanhouden, het wandelpad blijven volgen tot je aan de linkerkant een volière ziet. Daar staat een collega.' De jonge agent stapte weer in en reed langzaam achter hen aan.

De volière was de grootste die Maarten ooit gezien had. Langs het gravelpad was de zes meter hoge gazonkooi zeker vijftien meter lang. Achterin een overdekt nachtverblijf met overall openstaande vliegluiken, op het binnenterrein een paar kale klimbomen. Een oudere brigadier wachtte hen op. Kaal hoofd, grijze stoppelbaard. Maarten kende hem niet.

‘Blij dat jullie er zijn. Tot nu toe zijn we met z’n vieren, mijn collega is mee met die gewonde jongen in de ambulance.’

Maarten en Jelle stapten uit. De politieman wees in de richting van de speeltuin. Daar stond nog een politieauto. Een collega zette de rest van het gedeelte ten oosten van de vijver af met rood-witte linten.

‘We zetten zo ruim mogelijk af, kleiner maken kan altijd nog. Forensische opsporing is onderweg. Antikijkschermen en een generator ook. Het looppaadje naar de slachtoffers is gemarkeerd. Naast de ziekenbroeders ben ik als enige bij het bankje geweest. Ik heb foto’s van de beginsituatie, zoals we ze hebben aangetroffen. Die ambulancejongens hadden hun werkplek links van de bank. Het was kantje boord, ze hadden niet eens tijd om overschoenen aan te trekken. Mijn maatje is mee naar het VUmc. Ze maakt daar na afloop foto’s van hun schoenzolen en ze zorgt voor de inbeslagneming van kleding en spullen.’ De man glimlachte. ‘Dat is het wel geloof ik.’

Maarten vroeg zich af of deze brigadier altijd zo volgens het boekje werkte. Ze waren ongeveer even oud, dezelfde opleidingsgeneratie. Hoewel hij aanzienlijk lossier omging met de geldende voorschriften deed de ambachtelijkheid hem op de een of andere manier goed.

Uit de volière klonk het schelle geschreeuw van een pauw. Maarten keek om zich heen. De vijver tegenover de bankjes was omringd door monumentale wilgen, aan de overkant lag een rustiek houten bruggetje. Het begon steeds donkerder te worden, het schijnsel van de volle maan leverde een romantisch plaatje op. Binnen de afzetting lagen om de meter pd-markers. De reflecterende rode strepen lichtten op in het maanlicht. Hij liep langzaam in de richting van de drie parkbankjes. Ze stonden op enige afstand van elkaar langs het gravelpad. Het lichaam van de dode vrouw hing tegen de rugleuning van de eerste bank, enigszins onderuitgezakt. Het hoofd lag achterover, de ogen waren geopend, een inschotopening midden in het voorhoofd.

Achter hen, bij de volière, stopte een witte GGD-auto. Behalve Caroline van Rosmalen stapte er nog iemand uit. Klein van stuk, lang opgestoken haar. Ze had een dunne witte overall aan, deed een haarnetje om en een mondkapje op. Caroline pakte een koffertje, gaf het aan haar en kwam op hen af.

Ze groette vrolijk. ‘Goed geregeld heren. Perfecte timing. We hadden een verhänging in Kostverloren, dichterbij kon niet.’ Ze gaf Maarten en Jelle een hand en wenkte haar collega. ‘Dit is Lanya Musawi, drie jaar basisarts, nu forensisch arts in opleiding.’ Ze grijnsde. ‘Een talent, mag ik wel zeggen.’ Ze knikte naar het dode meisje. ‘Leef je uit, Lanya.’

Maarten kon niet zo goed tegen het informele en populaire taalgebruik van veel politiemensen, maar de directheid van Caroline waardeerde hij. Lanya trok handschoenen aan en liep langs de markers naar het slachtoffer. Ze gebruikte een penlight en bekeek het lichaam nauwkeurig. Ze drukte een vinger tegen de zijkant van de linkeroogbol om te kijken hoe de pupil reageerde. Het leek een overbodig gebaar, maar hij wist dat het bij de medische routine hoorde. Ze maakte een serie foto’s met haar telefoon. Daarna activeerde ze de dictafon-app en begon in te spreken. Nauwgezet omschreef ze positie, houding en kleding van het meisje.

Caroline keek goedkeurend toe. ‘Prima meid. Gevlucht uit Irak, met haar ouders, toen ze zeven jaar was.’ Vanuit de vijver klonk het geklapper van vleugels en het gekwaak van een eend. ‘Ik begreep van de centralist dat er een tweede slachtoffer zwaargewond naar het VUmc is?’

Jelle knikte. ‘Man, zelfde leeftijd. In de rug geschoten, begreep ik.’

‘We zullen zo langsrijden. Als hij nog leeft heb ik daar formeel niets te zoeken, maar ik wil even zijn gegevens vergelijken met wat we hier geconstateerd hebben. Lanya?’

Haar collega draaide zich om. ‘Nog nauwelijks een begin van lijkstijfheid. Tijdstip van overlijden een tot twee uur geleden.’ Ze keek op haar horloge. ‘Kort voor de melding. Twee

inschotwonden, linksboven de linkerborst en centraal in het voorhoofd. Geen roetrand of ingebrande huid te zien. Niets definitief, maar ik zou denken aan een schootsafstand van minimaal een tot twee meter.'

'Oké, wij gaan even bij de spoedeisende hulp kijken. Als daar nog iets nieuws te melden is bel ik jullie.'

Jelles telefoon rinkelde. Hij nam op en ging terug naar de auto. Maarten liep naar de dode vrouw, pakte zijn diensttelefoon en maakte met de flits een paar foto's voor zijn dagverslag. Ze hing half weggezakt naar links op de parkbank, de rechterarm langs het lichaam, de linker in de schoot. Het linkeronderbeen lag in een hoek onder de bank, het rechter stak gestrekt naar voren. Ze had halflang, honingblond haar, een bleekwitte huid, bijgetekende wenkbrauwen en zwarte plakwimpers. De donkerbruine ogen staarden zonder iets te zien in het niets. Hij keek naar de mond en vroeg zich af of ze lipfillers had. De vrouw was gekleed in een zwartleren jack, zwarte trainingsbroek en idem sneakers met een dikke witte zool. Onder het dunne jack droeg ze een rood T-shirt met op de borst een vijfpuntige ster, in de groene kleur van de islam. De schotwond zat rechts boven de ster. De rechthoekige plaknagels hadden exact dezelfde rode kleur als het T-shirt.